

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Macbeth af Walter Scott.

Udgiven som

Indbydelse til den offentlige Examen
ved Nykøbing Cathedralstole,

af

Ludvig Berg,
Adjunct.

Nykøbing paa Falster.

Trykt i Wilhelm Laubs Officin.

1837.

Kort efter at Skotterne og Picterne vare bleven eet Folk, var der en Konge i Skotland, ved Navn Duncan, en meget god gammel Mand. Han havde to Sønner, den ene hed Malcolm, den anden Donaldbane. Men Kong Duncan var for gammel til at føre sin Hær i Marken, og hans Sønner vare for unge til at hielpe ham.

Paa denne Tid blev Skotland, saa vel som Frankrig og Engelland og alle de andre Lande i Europa, meget plaget af de Danske. Disse vare et meget stolt og krigerst Folk, der seilede fra en Plads til en anden, satte deres Hære i Land paa Kysten, og ødelagde alt med Ild og Sværd hvor de kom. De vare Hedninger, og troede ikke paa Bibelen, men tænkte kun paa at kæmpe slagte og plyndre. Naar de kom til Lande, hvor Indbyggerne vare feige, toge de Landet i Besiddelse, som Sæxerne tidligere gjorde ved Britannien. Til andre Tider sat de deres Krigere i Land, toge hvad Bytte de kunde finde, stak Ild paa Husene, gif saa om Bord, hidse Seil, og bort igien. De gjorde saa megen Fortred, at Folk i Kirkerne opsendte Bønner til Gud, at han vilde frelse dem fra de Danstes Maseri.

Da hændte det paa Kong Duncans Tid, at en stor Flode af disse Danske kom til Skotland, og gjorde Landgang i Fife, og truede med at tage denne Provinds fra Duncan. Der blev da samlet en talrig flott Armee til

at gaae imod dem. Kongen var, som jeg har sagt, for gammel til at anfere Armeen, og hans Sønnen for unge: der blev da sendt Bud til en af hans Nærpaarørende, ved Navn Macbeth, han var en Søn af Finel, der var Chan, som det hed, af Glamis. Provindsernes Bestyrere bleve den Tid kaldt Chaner i Skotland, siden fik de Titel af Jarler.

Denne Macbeth, der var en tapper Krieger, stillede sig i Spidsen for den skotske Armee, og gik imod de Danske. I hans Følge var en Slægtning af ham, ved Navn Banquo, som var Chan af Lochaber, ogsaa en meget tapper Mand. Der stod da et heftigt Slag mellem de Danske og Skotterne, og Macbeth og Banquo sloge de Danske, og dreve dem tilbage til deres Skibe, med et stort Tab af dræbte og saarede. Derpaa drog Macbeth og hans Hær tilbage til en By i det nordlige Skotland, Forres kaldet, glade over deres Seier.

Nu levede der paa den Tid tre gamle Qvinder i Byen Forres, som Folk troede om at de vare Here, og at de kunde sige forud hvad der skulde stee. Ingen vilde nu til Dags troe paa saadan Galsskab uden raac og uvidende Mennesker, saadanne som de, der raadfore sig med Biguenerer for at faae deres Skiebne at vide; men i disse raac Tid er vare Folk meget mere uvidende, og selv store Mænd, som Macbeth, troede at saadanne Personer, som disse Here fra Forres, kunde sige hvad der skulde stee i Fremtiden, og lyttede til den daarlige Snak de fore med, som om de gamle Qvinder virkelig havde været Secre. De gamle Qvinder saae, at de vare agtede og frygtede, saa de bleve fristede til at bedrage Folk, ved at foregive de kunde sige hvad der skulde hændes dem, og herfor fik de Forærringer.

De tre gamle Qvinder gik da, og stode ved Beien over en stor Mose eller Hebe i Nærheden af Forres,

og ventebe til Macbeth kom. Da han nu kom marchesrende i Spidsen for sine Soldater, traadte de frem for ham, og den første Kvinde sagde: „Hild, hild dig Macbeth Chan af Glamis!“ Den anden sagde: „Hild, hild dig Macbeth Chan af Cawdor!“ Derpaa sagde den tredie, der vilde vise ham en større Compliment end de to andre: „Hild Macbeth, som Konge skal vorde i Skotland!“ Macbeth blev overordentlig overrasket ved at høre dem give ham disse Titler; og medens han undredes over hvad de kunde mene traadte Banquo frem, og spurgte dem, om de ikke havde noget at sige om ham saa vel som om Macbeth. Da sagde de, at han skulde ikke blive saa stor som Macbeth, men skiondt han selv aldrig vilde blive Konge, skulde dog hans Vorn komme paa Skotlands Throne, og blive Konger en heel Række af Aar.

For Macbeth var kommet sig af sin Overraskelse, kom der et Bud, og sagde ham, at hans Fader var død, saa at han var bleven Chan af Glamis ved Arv. Og der kom et andet Bud fra Kongen, for at takke Macbeth for den store Seier over de Dauske, og sige ham, at Chanen af Cawdor havde gjort Opstand mod Kongen, og at Kongen havde taget hans Værdighed fra ham, og havde udnævnt Macbeth til Chan af Cawdor saa vel som af Glamis. Saaledes syntes de to første gamle Qvinder at have Ret, da de gave ham disse to Titler. Jeg tør sige, de havde et Nyss om Macbeths Faders Død, og at Provindsen Cawdor var bestemt for Macbeth, skiont han intet havde hørt dertil.

Lige meget, da Macbeth saae, at en Deel af deres Ord bleve sande, begyndte han at tænke paa hvorledes han skulde faae Næsten til at passe, og gjøre sig selv til Konge, som han alt var Chan af Glamis og Cawdor. Nu havde Macbeth en Skone, som var en meget argier-

rig slem Qvinde, og da hun kom efter, at hendes Husbond tænkte paa at gjøre sig til Konge i Skotland, opmuntrede hun ham til hans ryggesløse Forsæt ved alle de Midler der vare i hendes Magt, og fik ham foresnaftet, at den eneste Maade at komme i Besiddelse af Kronen, var at dræbe den gode gamle Konge, Duncan. Macbeth var meget uvillig til at begaae saa stor en Brøde, for han vidste hvad for en god Hersker Duncan havde været; ogsaa overveiede han, at det var hans Slægtning, at han altid havde været god og naadig mod ham, og havde betroet ham Anførselen af Hæren, og overdraget ham Bestyrelsen eller Thandommet af Cawdor. Men hans Kone blev ved at snakke for ham, hvad det var for en daarlig seig Ting ved ham, ikke at gribe Leiligheden til at gjøre sig selv til Konge, naar det stod i hans Magt at naae hvad Herene havde lovet ham. Saaledes bragte hans Kones flette Raad, og disse lumpne gamle Qvinders Spaadom, Macbeth til sidst til at tænke paa at myrde hans Konge og hans Ven. Maaden hvorpaa han udførte denne Brøde, gjorde den endnu mere affhyelig.

Macbeth bad Duncan til Besøg hos sig paa en stor Berg i Nærheden af Inverness, og den gode Konge, der ingen Mistanke havde til sin Slægtning, tog meget villig mod Indbydelsen. Macbeth og hans Frue modtog Kongen og alt hans Følge tilflyneladende med megen Glæde, og gjorde et stort Gilde, som en Udersaat vilde gjøre for at byde sin Konge velkommen. Men imod Midnat ønskede Kongen at gaae til Ro, og Macbeth førte ham til et stadseligt Bærelse, der var bleven indrettet for ham. Nu var det Skik i disse barbariske Tider, at hvor Kongen laae, der sov i samme Bærelse to bevæbnede Mænd, for at forsvare hans Person, i det Tilfælde at han af en eller anden skulde blive angrebet om

Natten. Men den flette Fru Macbeth havde givet disse to Vogtere en heel Deel Vin at drikke, og havde hemmelig kommet noget bedøvende i Driften, saa da de kom ind i Kongens Bærelse, de begge to faldt i Sovn, og sov saa fast, at intet kunde vække dem.

Den grumme Macbeth gif da ind i Kong Duncans Sovestue henimod Klokkeren to om Morgenen. Det var en rædsom Nat med Torden og Storm, men Vindens Luden og Tordnens Rulling kunde ikke vække Kongen, for han var gammel og træet af Reisen; heller ikke kunde de vække de to Vagter, der vare bedøvede af Driften, de havde nydt, med de søvndyssende Urter. De sov alle trygt. Da nu Macbeth var kommen ind i Bærelset, gif han sagte over Gulvet, tog Dolkene fra begge Vagterne, og stak den stakkels gamle Kong Duncan i Hjertet, og det med saadan en Kraft, at han døde uden endog at give et Suk fra sig. Derpaa stak Macbeth de blodige Dolke i Haanden paa Vagterne, og oversmurt deres Ansigter med Blod, saa det kunde synes, som de havde begaaet Mordet. Alligevel var Macbeth inderlig forfærdet over det han havde gjort, men hans Kone fik ham til at vasse sine Hænder og gaac til Sengs.

Lidlig om Morgenen kom Adelsmændene og Herreerne af Kongens Følge sammen i den store Borghald, og begyndte der at tale om hvad for en rædsom Storm det havde været om Natten. Men Macbeth kunde neppe forstaae hvad de sagde, for han tænkte paa noget meget værre og frygteligere end Stormen, og ængstedes for hvad de vilde sige, naar de erføre Mordet. De ventede nogen Tid; men da de mærkede, at Kongen ikke kom ud af sine Bærelser, gif en af Adelsmændene for at see om han befandt sig vel eller ei. Men da han kom ind i Bærelset, fandt han stakkels Kong Duncan liggende stiv og kold og blodig, og de to Vagter begge i dyb Sovn,

med deres Dofke eller Daggertter befudlede med Blod. Saa snart som de skotske Adelsmænd faae dette rædsomme Syn, bleve de høilig forbaufede og forbittrede: og Macbeth lod som han var mere forbittret end nogen af dem, drog sit Sværd, og dræbte, før nogen kunde forhindre det, begge Kongens Opvartere, der sov i Værelset hos ham, under Foregivende, at han ansaae dem for at være skyldige i Kong Duncans Mord.

Da Malcolm og Donaldbane, den gode Konges to Sønner, faae deres Fader dræbt paa denne forunderlige Maade paa Macbeths Borg, bleve de bange for, at de ligeledes skulde blive dræbte, og flygtede ud af Skotland; thi uagtet alle de Undskyldninger han gjorde, troede de dog at Macbeth havde dræbt deres Fader. Donaldbane flygtede langt bort til nogle Øer, men Malcolm, Duncans ældste Søn, gif til Hoffet i Engelland, hvor han anholdt om den engelske Konges Bistand til at sætte sig paa Skotlands Throne, som sin Faders Efterfølger.

Samme Tid sat Macbeth sig i Besiddelse af Kongemagten i Skotland, og saaledes syntes alle hans flette Duffer opfyldte. Men han var ikke lykkelig. Han begyndte at overveie, hvor slet han havde handlet ved at dræbe sin Ven og Belgjører, og hvor let en anden, lige saa ærgierrig som han selv var, kunde gjøre det samme mod ham. Han mindedes ogsaa, at de gamle Qvinder havde sagt, at Banquos Børn efter hans Død skulde bestige Thronen; og derfor sluttede han, at Banquo kunde fristes til at spille Forræder mod ham, som han selv havde gjort imod Kong Duncan. De flette tænke altid, andre Folk ere lige saa flette som de selv ere. For at forekomme denne formodede Fare, hyrede Macbeth Mordere til at ligge paa Luur i en Skov, hvor Banquo og hans Søn Fleance somme Tider pleiede at gaae om Aftenen, med Befaling at overfalde dem, og

dræbe baade Fader og Søn. Skurkerne gjorde som det var dem befalet af Macbeth; men imedens de dræbte Banquo, slap Drengen ud af deres ryggesløse Hænder, og flygtede fra Skotland til Wales. Efter Sagnet kom hans Børn langt hen i Tiden i Besiddelse af den skotske Krone.

Macbeth var ikke mere lykkelig, da han havde dræbt sin brave Ven og Fætter Banquo. Han vidste at Folk begyndte at fatte Mistanke om de flette Gjerninger som han havde begaaet, og han var bestandig i Frygt for, at en eller anden skulde dræbe ham, som han havde gjort ved sin gamle Herre, eller at Malcolm skulde erholde Bistand af Kongen i Engelland, og komme og føre Krig mod ham, og tage det skotske Kongerige fra ham. I denne store Sindsförvirring tænkte han paa at gaae til de gamle Tvinder, hvis Ord først havde vaakt Duffet i hans Barm at blive Konge. Det er at formode, at han bød dem Gaver, og at de vare listige nok til at overlægge, hvorledes de skulde give ham et Svar, der kunde bringe ham til at holde fast ved den Tro, at de kunde spaae hvad der skulde handes i Fremtiden. De svarede da, at han ikke skulde blive overvunden eller miste Skotlands Krone, før en stor Skov, Birnamskoven kaldet, kom og angreb ham i hans stærke Borg, beliggende paa et høit Bierg, Dunsinane kaldet, paa hvilken Borg Macbeth sædvanlig opholdt sig. Nu ligger Dunsinane-Bierg paa den ene Side af en viid Dal, og Birnam-Skov ligger paa den anden. Der er en Afstand af tre Mil imellem dem; og desforuden tænkte Macbeth det var umuligt, at Træerne nogensinde kunde komme og storme hans Borg. Derfor besluttede han at befæste Borgen paa Dunsinane-Bierg meget stærkt, som et Sted, hvor han altid kunde være vis paa at være sikker. I denne Hensigt bød han hele den høie Adel og

Thaenerne at sende ham Steen, Lømmer og andre Ting, som behøves til Bygning, og at slæbe det alt med Ørne op til Toppen af det steile Bierg, hvor han vilde bygge.

Nu var der blandt andre Adelsmænd, som vare forpligtede til at sende Ørne og Heste og Materialier til dette mærkelige Verk, en ved Navn Macduff, Thau af Fife. Macbeth bar Frygt for denne Thau, for han var meget mægtig, og blev holdt for baade tapper og viis; og Macbeth troede han vilde heelt sandsynlig forene sig med Prinds Malcolm, dersom han engang skulde komme med en Hær fra Engelland. Derfor havde Kongen et lønligt Had til Thauen af Fife, hvilket han holdt dulgt for alle Mennesker, til han kunde faae en Leilighed til at rydde ham af Veien, som han havde gjort ved Duncan og Banquo. Paa sin Side var Macduff paa sin Post, og kom til Kongens Borg saa stelden som han kunde, da han ikke troede sig sikker nogen Tid, uden paa sin egen Borg Kennoway, der ligger paa Kysten af Fife nær ved Mundingen af Forth=Fiorden.

Imidlertid traf det sig, at Kongen havde opfordret adskillige af sine Adelsmænd, og Macduff Thauen af Fife iblandt andre, til at indfinde sig hos ham paa hans nye Borg Dunsinane; og de vare alle tilholdt at komme — ingen turde blive borte. Her vilde Kongen gjøre et stort Giestebud for Adelsmændene, og Forberedelserne bleve giorte dertil. Imidlertid reed Macbeth ud med et lidet Følge, for at see Ørnene trække Lømmer og Steen op ad Bierget til at udvide og forstærke Borgen. Der saae de da de fleste af Ørnene med Nød og neppe slæbe sig op ad Bierget, for Veien er meget steil, og Lævsene vare tunge, og Veiret overordentlig hebt. Til sidst saae Macbeth et Par Ørne saa udafede, at de ikke kunde gaa videre op ad Bierget, men sank til Jorden af Mæthed. Da blev Kongen meget opbragt, og forlangte at vide,

hvem det var blandt hans Thauer, der havde sendt Orne, saa svage og uskikkede til Anstrængelse, da han havde saa meget Arbeide for dem at giøre. Der var da en som svarede, at Ornene tilhørte Macduff, Thauen af Fife. Da sagde Kongen med stor Brede: „siden Thauen af Fife sender saadanne Dyr uden Værd til at giøre mit Arbeide, saa vil jeg sende hans egen Nakke i Laget, og lade ham drage Læssene selv.“

Der var en Ven af Macduff, som hørte disse vrede Udtryk af Kongen, og skyndte sig at meddele Thauen af Fife dem, der gik op og ned i Kongens Borghald, medens Bordet blev dækket. I det Stieblik at Macduff hørte hvad Kongen havde sagt, vidste han, han havde ingen Tid at spille med at skynde sig bort; for naar Macbeth truede med at giøre Fortred, saa kunde man være vis paa, at han holdt Ord.

Macduff tog derpaa et Brød af Bordet, forlangte sine Heste, og galloperede med sit Følge tilbage til sin egen Provinds Fife, førend Macbeth og Resten af Adelsflabet var vendt tilbage til Borgen. Det første Spørgsmaal, Kongen gjorde, var, hvor Macduff var bleven af? og da han blev underrettet om, at han var flygtet fra Dunsinane, befalede han en Tropp af Gården at følge sig, og steg selv til Hest for at sætte efter Thauen, med det Forsæt at dræbe ham.

Imidlertid flygtede Macduff alt hvad Hestene løbe kunde; men han var saa slet forsynet med Penge til sine Udgifter, at da han kom til den store Færge ved Floden Tay, havde han intet at give Færgemanden, der sat ham over, uden det Brød, som han havde taget af Kongens Bord. Den Plads blev lang Tid efter kaldt Brød-Færgen.

Da Macduff kom ind i sin Provinds Fife, der ligger paa den anden Side af Tay, reed han fastere til

end før, mod hans Borg Kennoway, der ligger, som jeg ovenfor sagde, tæt ved Søen; og da han naaede den, var Kongen og hans Garde ikke langt bag ham. Macduff befalede sin Kone at lukke Borgporten til, drage Vindebroen op, og under ingen Omstændigheder tillade Kongen eller nogen af hans Krigere at komme ind. Imidlertid gik han ned til den lille Havn ved Borgen, lod et Skib, som laae der, i al Hast gjøre klart til at gaae ud, og gik derpaa ombord for at slippe bort fra Macbeth.

Imidlertid opfordrede Macbeth Fruen til at overgive Borgen, og udlevere hendes Husbond. Men Fru Macduff, der var en fornuftig og brav Kone, gjorde mange Undskyldninger og Opsættelser, indtil hun fik at vide, at hendes Husbond var lykkelig og vel kommen om Bord paa Skibet, og var seilet ud af Havnen. Da sagde hun dristig fra Borgvolden af til Kongen, der holdt uden for Porten, og bestandig forlangte at indlades, under mange Trusler af hvad han vilde gjøre, naar Macduff ikke blev ham udleveret:

„Seer I,“ sagde hun, „hiint hvide Seil paa Søen? der gaaer Macduff til Hoffet i Engelland. I vil ikke faae ham igien at see før han kommer tilbage med den unge Prinds Malcolm, for at støde Eder fra Thronen, og dræbe Eder. I vil aldrig blive i Stand til at lægge Eders Nag, som I truede med, paa Thauen af Jises Nakke.“

Nogle sige, at Macbeth blev saa forbitret over dette dristige Svar, at han og hans Garder angreb Borgen og tog den, og lod den gieve Fruen, med alle dem de fandt der, springe over Klingen. Men andre fortælle, og jeg troer mere sandfærdig, at da Kongen saae, at Kennoway-Borg var megest fast, og at Macduff var sluppen bort og var gaaet til Engelland, vendte

han tilbage til Dunsinane uden at prøve paa at tage Borgen. Ruinerne kan endnu sees, og blive kaldte Chan-Borgen.

Der regjerede paa den Tid i Engelland en meget god Konge ved Navn Edvard Confessor. Ved hans Hof var, som jeg før sagde, Prinds Malcom, Duncans Sen, og aarabte om Bistand til at gienvinde den skotske Throne. Macduffs Ankomst hjalp storlig til at skaffe ham Held med hans Ansøgning; for den engelske Konge vidste, at Macduff var en brav og fornuftig Mand. Da han forsikrede Edvard, at Skotterne vare fiede af den grusomme Macbeth, og vilde foreene sig med Prinds Malcolm, naar han vendte tilbage til sit Land i Spidsen for en Hær: befalede Kongen en stor Kriger, ved Navn Siward, Jarl af Northumberland, at gaae ind i Skotland med en stor Magt, og hielppe Prinds Malcolm til at gienvinde hans Faders Krone.

Da traf det sig just, som Macduff havde sagt, thi de skotske Chaner og Adelsmænd vilde ikke stride for Macbeth, men foreenede sig med Prinds Malcolm og Macduff imod ham: saa at han til sidst indesluttede sig i sin Borg Dunsinane, hvor han troede sig sikker, efter de gamle Dvinders Spaadom, indtil Birnam-Skoven drog imod ham. Hermed pralede han for sine Tilhængere, og opmuntrede dem til at gjøre tapper Modstand, med Forsikkring at Sciren vilde være dem vis. Paa denne Tid vare Malcolm og Macduff komne til Birnam-Skov, og havde opslaaet Leir der med deres Hær. Næste Morgen da de stode færdige til at gaae over den brede Dal for at angribe Borgen Dunsinane, befalede Macduff, at enhver Kriger skulde hugge en Green af et Træ, og bære den i sin Haand, for at Fienden ikke skulde være i Stand til at see, hvor mange Mand der kom imod dem.

Da nu Bagten, som stod paa Macbeths Bergmuur, saae alle disse Grene, som Prinds Malcolms Krigere vare, løb han til Kongen, og underrettede ham om, at Skoven Birnam bevægede sig mod Borgen. I Forstningen kaldte Kongen ham en Røgner, og truede med at dræbe ham; men da han selv kom op paa Volden, og saae som en Skov rykke frem fra Birnam, anede han, at hans Time var kommen. Hans Tilhængere begyndte ogsaa at blive mødlose, og at flye fra Borgen, da de saae, at deres Herre havde opgivet alt Haab.

Alligevel gjorde Macbeth, i Tillid til sin egen Tap-
perhed, et fortvivlet Udfald i Epidjen af de faae Til-
hængere, der bleve ham troe. Han faldt efter en rasende
Modstand, sægtende Haand mod Haand med Macduff i
Slaget's Mylr. Prinds Malcoln besteg Skotlands Throne,
og regierede længe og lykkelig. Han belønnede Macduff
ved at erklære, at han og hans Efterkommere skulde an-
føre Hvantgarden af den skotske Hær i Slag, og sætte
Kronen paa Kongens Hoved ved Kroningsceremonien.

Den offentlige Examen ved Røkjøbing Cathedralsskole tager sin Begyndelse den 2 October og fortsættes de følgende Dage saaledes:

<p>Mandag 2 October. I-II. Latin. Græsk. Naturhist.</p>	<p>Torsdag 5 October. III. Latin. Hebraisk. Fransk. Tydsk. Naturhist.</p>	<p>Onsdag 11 October. IV. Græsk. Tydsk.</p>
<p>Tirsdag 3 October. I-II. Religion. Arithmetik. Dansk.</p>	<p>Mandag 9 October. III. Religion. Græsk. Mathematik. Historie. Geographie.</p>	<p>Torsdag 12 October. IV. Religion. Historie. Geographie.</p>
<p>Onsdag 4 October. I-II. Tydsk. Historie. Geographie.</p>	<p>Tirsdag 10 October. IV. Latin. Fransk. Naturhist.</p>	<p>Freitag 13 October. IV. Geometric. Arithmetik. Hebraisk.</p>

Onsdagen den 18de bekendtgjøres offentlig Examens Udfald, og derpaa foretages Omflytningen af dem, som maatte være fundne modne til at indtræde i en høiere Klasse.

Til at være denne Examen med deres opmuntrende Nærvarelse, indbydes herved ærbødigst Skolens høie Forsatte og Forstandere, samtlige Disciples Forældre eller Børgere, samt enhver Ven og Befordrer af videnskabelig Underviisning.

Røkjøbing Cathedralsskole den 15 September 1837.

G. Rosen Dahl.